

oplyst, at de Midler, som have staaet til Finantsministerens Raadighed, Kongerigets indbefattede, for at møde samtlige Udtællinger, som Statsjenseften har medført, ikke have været tilstede i et saa gunstigt Forhold, at de forskjellige Arter af Midler, skøndt vel holdte fondrede ved Statsbogholderiet, dog ikke have været fondrede i deres Anvendelse, og at en saadan Udsøndring ogsaa kunde have sine Banfælgeligheder for den nærmeste Fremtid, indtil Overgangstiden er endt, og Monarchiets Finantsforhold mere klarede og styrkede. Ved Siden heraf er det dog blevet erkjendt fra Finantsministerens Side, at det vilde være ubilligt, om Kongeriget, fordi det er i Bestiddelse af saa overflødige Midler, skulde bære den sælles Byrde, uden at have noget rundeligere Udbytte af dem, end hidtil har været Tilfældet, og $3\frac{1}{2}$ pCt. har været nævnt som den Rente, man skulde være villig til at give for den Deel af Kongerigets fra den løbende Tjeneste overflødige Midler, som vedbleve at benyttes af Bestyrelsen for de sælles Finantsforhold.

Disse forskjellige Hensyn til de eiendommelige Forhold, hvori Staten endnu befinder sig, have bevæget Mindretallet (Tscherning) til at forsøge paa at udfinde Midler til at skaffe den fornødne constitutionelle Sikkerhed tilveie, uden at fremkalde Forlegenheder for Monarchiets Finantsforvaltning, til at fremkalde en vel ordnet og selvbevidst Finantsforvaltning, og skaffe en taalelig Indtægt af de overflødige og hvilende Pengemidler, uden at berøve Samstatens Forvaltning de store Hjælpemidler, den hidtil har fundet i den forenede Kasseforvaltning og den Sikkerhed, som heraf flyder for den nærværende Statsordning. Dette, har Minoriteten formeent, opnaaedes ved at paalægge den for Kongeriget ansvarlige Finantsminister at foranstalte indrettet en særlig, af ham alene afhængig, Kongerigets Finants- og Anvisningsvæsen omfattende Bogføring, medens man betragtede Monarchiets Finantsvæsen som Kongerigets Bankier, til hvem samtlige Indtægter umiddelbart indflød, og fra hvem Udtællingerne til Kongerigets Fornødenhed flettes paa dets Finantsministers Anvisning og Ansvar, mod at der

sikredes Kongeriget en Rente af alle de Midler, som indflød i Kasserne, uden at benyttes til dets Tjenestes Formaal.

Det første har man formeent opnaaedes ved § 1 af Minoritetens Forslag, det 2det ved § 2. Det var vistnok bedre, om den i denne Paragraph ansatte Rentenorm af $3\frac{1}{2}$ pCt. lod sig betegne paa en anden Maade i Henhold til den til enhver Tid gjældende Pengepris, men Minoriteten har troet at burde holde sig til et Tal, som har været nævnt under Forhandlingerne.

§ 3 er en nødvendig Bemyndigelse for det Tilfælde, at § 2 ikke fandt Bisald hos Monarchiets Finantsminister.

§ 1.

Fra 1ste April 1856 paaligger det den af Kongerigets Ministre, som har Ansvarligheden for dets særlige Finantsvæsen (fortiden Indenrigsministeren), at drage Omsorg for, at der under hans Ansvarlighed føres behørigt og særskilt Bogholderi over Kongerigets Indtægter og Udgifter, samt at det dertil svarende Assignationsvæsen er tilstede, saa at han til enhver Tid kan være vidende om Kongerigets Finantsstilstand, paasee, at Finantsloven besolges, drage Omsorg for en sparsommelig Omgang med Statens Midler, og, om nødvendigt gjøres, i overordentlige Tilfælde tage Forholdsregler for at anskaffe de Midler, som muligen maatte savnes.

§ 2.

Bemeldte Minister skal være bemyndiget til at søge Overenskomst med Monarchiets Finantsminister om, at Indtægterne vedblive at indflyde umiddelbart i de sælles Kasser, og at Udbetalingerne kun skee paa hans Anvisning fra disse, mod at der skrives Kongeriget $3\frac{1}{2}$ pCt. pr. A. til gode for de Midler, der indgaae i Kasserne, fra den Dag, de indgaae, hvori mod Kongeriget igjen belastes med samme Rente af alle Udtællinger, der paa Anvisning fra Kongerigets Finantsminister skee for Kongerigets Regning. Ved denne Overenskomst skal fastsættes Bestemmelser for, hvorle-